

Replik: Klokt att nå muslimsk medelklass

Svenska Dagbladet den 31 juli 2023

Fredrik Johansson diskuterade i en krönika den 29/7 hur vi bör förhålla oss till koranbränningarna och reaktionerna på dem. Det finns mycket att hålla med om i hans text, inte minst det huvudlösa i provokationerna mot islam. Det gäller både uppmärksamhetstörstande individer som bränner koraner och till exempel SD-politikern Rickard Jomshofs agerande.

Johansson kommenterar även min kolumn i Dagens Nyheter 25/7. Där menade jag att regeringen borde göra mer för att inför en internationell publik förklara vad som händer i Sverige. Jag ville rentav hjälpa Ulf Kristersson på traven genom att försöka formulera några talepunkter. Johansson ironiserar över mitt förslag. Han undrar om statsministern ”ska tala regionens politiska ledare och opinionsbildare till rätta”. ”Ska han prata direkt med männen som inte lyckas få fyr på vår flagga?”

Nej, det är nog utsiktslöst. Ledare i Mellanöstern har sina inrikespolitiska drivkrafter. Och de unga männen på gatan är, som jag skrev, inte akademiska seminariedeltagare. Det finns ingen quick fix. Ändå kan det vara en klok investering att försöka nå en bättre utbildad medelklass i muslimska länder och påminna om hur många flyktingar därifrån som vi tagit emot samt att många nog sökt sig till Sverige just på grund av vår demokrati, yttrandefrihet och allmänna tolerans.

Och det kan vara en poäng att offentligt förse ledare och opinionsbildare i länder som vill ge oss stöd med en välformulerad argumentation att hänvisa till. Sedan bör man kanske inte ta talepunkterna som jag formulerade med samma allvar som Fredrik Johansson – det finns säkert en stab av kommunikatörer i regeringskansliet som kan förbättra dem.

Min kolumn varnade för att snabbt och pragmatiskt yxa till någon form av förbud mot koranbränningar: utifrån att de stör allmän ordning, innebär hets mot folkgrupp, utgör förgelseväckande beteende, trotsar eldningsförbud, hotar rikets säkerhet eller gör något annat dåligt. Det kan föra oss ut på ett sluttande plan. Jag är orolig för vad det skulle göra med både vår självbild och vår förmåga att stå upp för demokratiska grundvärderingar. Det vore en snabb resa från ”moralisk stormakt” till anpasslig småstat.

Däremot finns skäl att i ett längre perspektiv tänka igenom vår yttrandefrihetslagstiftning. Jag har aldrig förstått varför det ska ses som en del av yttrandefriheten att offentligt förstöra skrifter av något slag. För mig framstår det som raka motsatsen. Det kanske borde utredas.

Lars Calmfors